

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 396/2018-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Józovou Boreckou, Sládkovičova 7, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 50/2016 a jeho rozsudkom zo 14. februára 2017, základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 50/2016 a jeho rozsudkom zo 14. februára 2017, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 15/2017 a jeho rozsudkom z 26. apríla 2017 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 35/2018 a jeho uznesením z 12. júla 2018 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 50/2016 a jeho rozsudkom zo 14. februára 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 50/2016 a jeho rozsudkom, postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 15/2017 a jeho rozsudkom z 26. apríla 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 35/2018 a jeho uznesením z 12. júla 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresným súdom bolo pod sp. zn. 1 T 50/2016 vedené proti sťažovateľovi ako obžalovanému konanie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona. Okresný súd napadnutým rozsudkom zo 14. februára 2017 uznal sťažovateľa za vinného z označeného trestného činu a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, trest prepadnutia vecí aj finančnej hotovosti a uložil mu ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie a ochranný dohľad na dobu 2 rokov.

3. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa rozhodol napadnutým rozsudkom z 26. apríla 2017 tak, že zrušil napadnutý výrok vo výroku o treste a uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne so zaradením na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a trest prepadnutia vecí.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 12. júla 2018 tak, že dovolanie odmietol, pretože podľa neho neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

5. Podľa sťažovateľa najvyšší súd jeho dovolanie „*posúdil povrchno a formalisticky*“ a svoje „*rozhodnutie len formálne, povrchno a nedostatočne odôvodnil*“ a riadne sa nevysporiadal s jeho dovolacími dôvodmi, ktorými namietal, že krajský súd nerozhodol o časti jeho odvolania smerujúcemu proti výroku o vine (pričom nesúhlasí s názorom ním zaznamenaným v súdnej praxi, že „*ak odvolací súd ponechá odvolaním nedôvodne napadnutú časť rozsudku nedotknutú, pretože na základe čiastočne dôvodného odvolania zrušil inú časť napadnutého rozsudku, má toto vo vzťahu ku dovolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku, právne účinky zamietnutia odvolania*“). Ďalej sa nevysporiadal s dovolacím dôvodom, ktorým namietal nevysporiadanie sa krajského súdu s odvolacou námietkou o porušení jeho práva na obhajobu [«*tým, že nebolo vyhovené žiadosti obhajcu o nazretie do utajovaných príloh spisu v celom rozsahu spisového materiálu*“, *V prípravnom konaní... vyšetrovateľ zamietol žiadosť obhajcu obžalovaného (v tom čase „zadržaného“), zúčastniť sa na úkonoch trestného konania*», aj nezákonne vykonávanými výsluchmi svedkov), ako ani s dovolacím dôvodom, že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú založené na dôkazoch, ktoré podľa sťažovateľa neboli vykonané zákonným spôsobom („*odposluchy a záznamy z telekomunikačnej prevádzky*“)].

6. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd „*prečítaním nezákonných záznamov z telekomunikačnej prevádzky na verejnom pojednávaní verejne porušil moje právo na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru, nakoľko odposluchy a záznam z telekomunikačnej prevádzky boli vykonané v rozpore so zákonom*“.

7. Sťažovateľ tiež uviedol, že sa nestotožňuje «s názorom dovolacieho súdu, že dovolací dôvod nemôže naplňať porušenie zásady „in dubio pro reo“, nakoľko táto zásada sa týka iba skutkových zistení» a „s názorom dovolacieho súdu, že námietky, ohľadne zaistenia peňažných prostriedkov finančnej hotovosti vo výške 2 340,-Eur sú neopodstatnené, lebo mi boli vrátené, keďže nebol odôvodnený záver, že by pochádzali z trestnej činnosti...“.

8. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ], podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 35/2018 a jeho uznesením sp. zn. 5 Tdo 35/2018 zo dňa 12.07.2018 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 35/2018 zo dňa 12..07.2018 zrušuje.

3. Základné práva [REDAKOVANÉ], podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To/15/2017 a jeho rozsudkom sp. zn. 2 To/15/2017-1036 zo dňa 26.04.2017 porušené boli.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 2 To/15/2017-1036 zo dňa 26.04.2017 zrušuje.

5. Základné práva [REDAKOVANÉ], podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Nitre vedenom pod sp. zn. 1T/50/2016 a jeho rozsudkom sp. zn. 1T/50/2016-969 zo dňa 14.02.2017 porušené boli.

6. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu v Nitre sp. zn.: IT/50/2016-969 zo dňa 14.02.2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

7. Okresný súd v Nitre je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000,-€ na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Zuzany Józovej Boreckej, advokátky... do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

8. Okresný súd v Nitre, Krajský súd Nitra a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy konania vo výške 296,45 € na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Zuzany Józovej Boreckej, advokátky... do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

12. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

13. V súlade s princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu nie je v právomoci ústavného súdu realizovať prieskum sťažovateľom namietaného postupu a rozsudku okresného súdu, ktorých prieskum bol predmetom odvolacieho konania vedeného krajským súdom. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

15. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných

rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

16. Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

17. Podstatnou sťažnostnou námietkou sťažovateľa bolo jednak nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý sa podľa sťažovateľa nevysporiadal dostatočne a správne s jeho odvolacími námietkami proti rozsudku okresného súdu, ako aj nedostatočné odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu, ktorý sa podľa sťažovateľa nedostatočne a nesprávne vysporiadal s jeho dovolacími námietkami.

18. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99) považoval lehotu na podanie sťažnosti proti rozsudku krajského súdu za zachovanú, a preto meritórne posúdil pri predbežnom prerokovaní sťažnosti napadnutý postup a rozsudok krajského súdu aj postup a uznesenie najvyššieho súdu.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku okresného súdu, rozsudku krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu konštatuje, že argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by posudzované rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne

odôvodnené, a tým mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

20. Ústavný súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, z ktorého je zrejmé, že odvolacie námietky sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu, tak ako to konštatoval aj krajský súd, sa zhodovali s jeho obhajobou v základnom konaní, s ktorou sa okresný súd podrobne a vyčerpávajúco vysporiadal, s čím sa krajský súd plne stotožnil. Preto sťažnostné argumenty o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu nie sú spôsobilé založiť možnosť porušenia sťažovateľom označených práv namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu.

21. Pokiaľ sťažovateľ v dovolaní proti rozsudku krajského súdu namieta postup a závery krajského súdu pri odvolacom prieskume rozsudku okresného súdu, obdobne ako aj v sťažnostnej argumentácii, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľne sťažovateľom koncipované dovolacie argumenty nevyhodnotil ako spôsobilé naplniť ním označené dovolacie dôvody, keď uviedol:

«Obvinený uplatnil dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu...

Obvinený [REDAKOVANÉ], ako už bolo vyššie uvedené, v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že neboli vykonané navrhované dôkazy, boli vykonané nezákonné výsluchy svedkov, obžaloba bola podaná pre iný skutok ako bolo vznesené obvinenie, nebolo vyhovené žiadosti obhajcu o nazretie do utajovaných príloh v celom rozsahu, vyšetrovateľ zamietol žiadosť obhajcu zúčastniť sa úkonov trestného konania v rámci ustanovenia § 85 ods. 5 Tr. por., namietal aj nepoužitie zásady „in dubio pro reo“, pričom podľa obvineného bola porušená prezumpcia nevinu. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov - ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 a § 168 ods. 1 Tr. por. Podľa nich bolo potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý bol nevyhnutný pre rozhodnutie. Podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov zákon nestanovil žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej

skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle uplatňovaného dovolacieho dôvodu preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Rovnako tak ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) hodnotené v jeho prospech. Podľa zistenia dovolacieho súdu postupovali pri hodnotení vykonaných dôkazov oba nižšie súdy v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami. Skutočnosť, že súdy neakceptovali obranu obvineného, nemožno považovať za zásadné porušenie jeho práva na obhajobu.

Výsluchy svedkov boli takisto vykonané v súlade so zákonom, ktorých sa obhajkyňa obvineného aj zúčastnila a mala možnosť im klásť otázky. Obhajkyňa obvineného bol predložený celý spis a súčasne jej bola poskytnutá fotokópia celého vyšetrovacieho spisu sp. zn. KRP-124/1-VYS-NR-2015. S poukázaním na námietku obvineného, že mu bola zamietnutá žiadosť, kde žiadal byť upovedomený o všetkých úkonoch vo veci a zúčastniť sa ich, tak tu je potrebné uviesť, že o jednotlivých úkonoch boli obvinený aj jeho obhajkyňa upovedomovaní, a to aj o výsluchoch svedkov, aj napriek zamietnutiu ich žiadosti, o čom svedčia aj úradné záznamy.

K námietke obvineného ohľadne nepoužitia zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., je potrebné uviesť, že použitie predmetnej zásady prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení. Nakoľko dovolací súd skutkové zistenia nemôže skúmať, preto je aplikácia tejto zásady v dovolaní neprípustná.

Po preskúmaní spisového materiálu dovolací súd pokladá za dôležité uviesť, že obvinený sa v rámci konania sám čiastočne priznal, že si zadovažoval hlavne marihuanu v Novej pekárni v Nitre, pri stanici a marihuanu predával 0,5 gramu za 5,- Eur (č.l. 692-693), pričom na základe vykonaného dokazovania bol obvinený usvedčený aj výpoveďou svedkov, záznamom telekomunikačnej techniky, závermi znaleckého posudku, ako aj

zaistenými stopami z domovej prehliadky, kde na podklade všetkých vykonaných dôkazov dospel okresný súd ku skutkovým záverom, ktorými je dovolací súd viazaný a nemôže ich dopĺňať ani meniť. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil s ustáleným skutkovým stavom, ako aj s výrokom o vine, a preto nemenil skutkový stav ani nezrušil výrok o vine, ale iba výrok o treste...

Z vyššie uvedeného vyplýva, že podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu a poukazuje predovšetkým na nesprávne skutkové zistenia, polemizuje s odôvodnením rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

Nedostatky napadnutého rozhodnutia obvinený uplatňoval v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

... Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že odpočúvanie a záznamy z telekomunikačnej prevádzky v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní vykonané a zadovážené v súlade so zákonom, keď boli na predmetné odpočúvania vydané príkazy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky v zmysle § 115 Tr. por. S danými prepisom, ako aj so záznamom boli oboznámení obvinení aj jeho obhajkyňa. Nie je opodstatnená argumentácia obvineného, že dôkazy tvoriace predmet skutku rozsudku súdu prvého stupňa, boli získané nezákonne. S touto argumentáciou sa vyrovnal tak okresný súd, ako aj krajský súd v napadnutom rozsudku. Z uvedených dôvodov dovolací súd nemohol námietky obvineného uvedené v jeho dovolaní akceptovať.

Predmetným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nemožno napadnúť spôsob hodnotenia dôkazov súdom, tak ako to namieta obvinený vo svojom dovolaní. Nesprávne hodnotenie dôkazov možno skúmať a namietať v konaní pred okresným súdom, ako aj v odvolacom konaní, avšak nie v dovolacom konaní...

V rámci dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, obvinený namietal, že krajský súd nerozhodol o výroku o vine, a preto nemôže byť zákonný výrok o treste s poukázaním na rozhodnutie R 14/1974. Krajský súd v danej veci zrušil iba výrok o treste, pričom výrok o vine ostal nezmenený a krajský súd sa plne

stotožnil s výrokom o vine a taktiež s právnou kvalifikáciou, avšak nestotožnil sa s výškou trestu spáchaného obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák., ktorú znížil na 7 rokov, a to v rámci zákonne ustanovenej trestnej sadzby za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 39 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák. Z ustáleného skutkového stavu vyplýva, že obvinený spáchal uvedený zločin a krajský súd mu uložil trest v súlade so zákonom, nakoľko trest bol obvinenému uložený ešte v rámci základnej trestnej sadzby po mimoriadnom znížení a zhodnotení osoby obvineného. Vzhľadom na uvedené nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por...»

22. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu ani postupom a uznesením najvyššieho súdu, odmietol jeho sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018